

Een eindejaarsviering uit het boekje!

Het gebeurde tijdens het wekelijkse werkoverleg bij de Audio Visuele Dienst begin jaren negentig op een maandagmorgen in november.

Een stagiaire (Monique, niet haar echte naam) van de grafische school zat wat verveeld het hele gebeuren te volgen.

Agendapunten volgden zich in een maandagmorgentempo op. En zo belandden we rond tien uur bij de rondvraag. Monique schoof al een beetje op de punt van haar stoel en wachtte het geschikte moment voor haar rondvraag af.

Na een aantal niet relevante vragen zag ze haar kans schoon: "Mag ik jou eens een taart in je gezicht gooien?", vroeg ze aan een collega, "Dat lijkt me zo heerlijk".

We keken elkaar verbaasd aan. Het zware maandagochtendgevoel was door die ongewone vraag gelijk aan diggelen. Mijn bewuste collega, voor het gemak zal ik hem Nikon noemen om zijn anonimiteit te waarborgen, reageerde echter heel nuchter.

"Wil je dat graag meisje, nou dat kunnen we wel regelen" was zijn onderkoelde reactie.

Nikon stelde voor om de laatste werkdag vlak voor Kerstmis iets te doen. We zouden dan in het kader van de eindejaarsviering een uitje hebben en misschien was dat dan de gelegenheid voor wat gein.

Onder het genot van een kopje koffie kwamen de ideeën boven drijven. Simpel een taartje gooien zou wel heel korte viering opleveren, dus werd besloten om meer kleur aan het geheel te geven. Iedereen binnen de afdeling zou iets extra's doen binnen dat simpele gegeven.

Arnold wierp zich op en zou voor de slagroomtaart zorgen. Ko zou het een en ander op beeld vastleggen als bewijsmateriaal en voor ons eigen AVD - archief. Mieke zou kijken of er ergens een ruimte in WZ beschikbaar was die in stemmige sfeer gebracht zou kunnen worden. Ikzelf nam me voor om een toto te organiseren waarop we konden wedden of het taartduel wel of niet doorging, uiteraard met een geldelijk inleg.

De voorpret was niet te beschrijven, bij elke gelegenheid die zich maar aanbod werd de potentiële taartscène breed uitgemeten.

Het thuisfront van Nikon, die gewag had gekregen van de geplande actie, zou Monique wel advies geven hoe zij op deskundig wijze de taart in het gezicht van Nikon moest duwen. Een opwaartse beweging zou het beste resultaat opleveren.

De dagen voor Kerstmis heerste er een gezonde nervositeit op de afdeling.

Nikon liet zich niet in de kaart kijken en wij vroegen ons af, of hij de uitdaging zou aangaan.

Ook enkele externe bedrijven die opdrachten voor de AVD uitvoerden, lieten zich ook niet onbetuigd en namen mee deel aan het voorbereidingsproces. Men kon inzetten op verschillende mogelijke scenario's en zo was er een redelijke verdeelsleutel bij eventuele winst. Het gokken leverde mede daardoor een aanzienlijk pot op.

Monique zag het allemaal wat gelaten aan. "Waar ben ik in hemelsnaam aan begonnen", moet ze gedacht hebben.

De donderdagmiddag voor Kerstmis om 15:00 uur werd de slagroombattle gepland. Iedereen van de afdeling was dan ook aanwezig op deze laatste werkdag van het jaar.

Een achterafkamertje in WZ-kelder was geprepareerd en een videocamera zou het geheel vastleggen. Arnold had de taart voorzien van verse slagroom en rode kersen voor een kleurig effect. Een zeil vol met witte confectie zat tegen het plafond geplakt. Het zou een extra sneeuwbuittje opleveren voor de broodnodige kerstsfeer. Mieke hield het touwtje strak in haar handen voor het moment suprême.

Mark, een medewerker van een buitenbedrijf, had voor Monique een leuk T-shirtje met een toepasselijk plaatje met tekst laten bedrukken. Als een dame in smetteloos wit verscheen ze op het toneel.

Ik mocht Nikon gaan halen en trof hem aan op zijn kantoor volledig ingepakt in stofarme kleding. Nergens stond volgens hem beschreven dat, dat niet mocht en daarin moest ik hem wel gelijk geven. Een hoge bakkersmuts maakte het plaatje compleet. Op naar de smachtende collega's.

Monique stond met de verse taart gereed niet vermoedend dat Nikon er zo zou uit zien. Na enige hilariteit zou het moment aanbreken waarin zij de slagroom met rode kersentoets vakkundig zonder enige oefening op Nikon zijn gezicht afgevuurd zou worden.

Wat zich daarna afspeelde kan niet beter beschreven worden dan door de aanblik van de foto. Ko laat hier zijn vakmanschap als fotograaf van het juiste moment zien en geen tekst, ook die van mij niet, kan hier tegenop.

Een klein tipje van sluier wie Nikon was. Hij droeg met trots een stevige paardenstaart!

De confettiesneeuwbul hulde het hele schouwspel in een winterse sfeer. De toon was gezet. Nadat de puinhoop was opgeruimd, hebben we appelflappen uit Oerle gegeten. Tenslotte hadden we 's morgens al besloten dat het geld van de toto beter omgezet kon worden in een lekkernij, waar we dan allemaal van konden genieten. Het werd ongewone lange nazit waarin in geuren en kleuren het hele gebeuren nog eens onder de loep werd genomen, terwijl Nikon zo mee en dan wat slagroom uit verborgen spelonken peuterde.

We hebben nog jaren nagenoten van deze vorm van 'eindejaarsviering' en het gebeuren heeft menige koffiepauze van een praatje voorzien, wanneer op de foto weer eens op tafel kwam.

Moraal van het verhaal.

Zorg altijd voor een stageplaats, het kan zomaar het jaar goed maken!

Henny Herps